

Sygn. akt Tw 12/15

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 9 grudnia 2015 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący

Stanisław Biernat – sprawozdawca

Andrzej Rzepliński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 września 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi Rady Miejskiej w Nowym Warpnie, w zakresie zbadania zgodności § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 20, poz. 103) z art. 92 ust. 1 w zw. z art. 167 ust. 3 oraz w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 513, ze zm.) i art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, ze zm.) oraz art. 165 ust. 1 w zw. z art. 167 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

nie uwzględniać zażalenia.

UZASADNIENIE:

1. W dniu 26 czerwca 2015 r. do Trybunału Konstytucyjnego wpłynął wniosek Rady Miejskiej w Nowym Warpnie (dalej: Rada Miejska) o zbadanie zgodności: po pierwsze, § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 20, poz. 103; dalej: instrukcja sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiąca załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r.) oraz § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. poz. 119, ze zm.; dalej: instrukcja sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiąca załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2014 r.) z art. 92 ust. 1 w zw. z art. 167 ust. 3 oraz w zw. z art. 2 Konstytucji, a także art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 513, ze zm.; dalej: ustawa o dochodach jednostek samorządu terytorialnego) i art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, ze zm.; dalej: ustawa o finansach publicznych) oraz z art. 165 ust. 1 w zw. z art. 167 ust. 2 Konstytucji; po drugie, art. 36 ust. 10 w zw. z art. 20, art. 21 i art. 29 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego z art. 2 w zw. z art. 167 ust. 2 i 3 oraz w zw. z art. 165 ust. 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z dnia 15 września 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu wnioskowi Rady Miejskiej w zakresie zbadania zgodności § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r. z art. 92 ust. 1 w zw. z art. 167 ust. 3 oraz w zw. z art. 2 Konstytucji, a także z art. 32 ust. 3

ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego i art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz art. 165 ust. 1 w zw. z art. 167 ust. 2 Konstytucji.

2.1. Trybunał stwierdził niedopuszczalność wydania orzeczenia w zakresie zbadania zgodności § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r., ze względu na utratę mocy obowiązującej tego przepisu.

Jak ustalił Trybunał, zakwestionowana regulacja utraciła moc obowiązującą na podstawie § 21 rozporządzenia z 2014 r. wraz z wejściem w życie tego rozporządzenia. Jednakże, zgodnie z przepisami intertemporalnymi przewidzianymi w § 19 rozporządzenia z 2014 r., nowe rozporządzenie ma zastosowanie po raz pierwszy za okresy sprawozdawcze roku 2014, natomiast do sprawozdań za 2013 r. ma zastosowanie rozporządzenie z 2010 r. Trybunał zwrócił przy tym uwagę, że termin złożenia sprawozdań za rok 2013 r. przez jednostki samorządu terytorialnego upłynął w roku 2014. W ocenie Trybunału nie było zatem wątpliwości, co do tego, że § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r. utracił moc obowiązującą i obecnie nie będzie miał zastosowania.

2.2. Ponadto Trybunał uznał, że w rozpatrywanej sprawie nie zachodzi konieczność wydania przez Trybunał orzeczenia mającego zapewnić ochronę konstytucyjnych wolności i praw – na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK) – mimo utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu. Gmina jako osoba prawna prawa publicznego, sprawując władzę publiczną, nie korzysta bowiem z zagwarantowanych osobie fizycznej (w ograniczonym zakresie także osobie prawnej) konstytucyjnych wolności i praw.

Trybunał zauważył jednocześnie, że Rada Miejska miała obowiązek zastosować regulację zawartą w rozporządzeniu z 2010 r., gdyż – jak wynikało z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego – sporządzone przez nią sprawozdanie z wykonania budżetu dotyczyło 2010 r. Ze względu jednak na to, że Rada nie złożyła korekty sprawozdania budżetowego za 2010 r. w terminie do 30 czerwca roku bazowego (zgodnie z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego), obecnie nie ma ona możliwości skorygowania sprawozdania sporządzonego w oparciu o § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r.

3. W zażaleniu z 25 września 2015 r. Rada Miejska wnosi o „nadanie wnioskowi (...) dalszego biegu w pełnym zakresie”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK. Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywany wniosek został wniesiony przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do wstępnej kontroli tegoż wniosku zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

2. W myśl art. 36 ust. 4 ustawy o TK wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 ustawy o TK). Trybunał Konstytucyjny bada

w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

3. Rada Miejska kwestionuje stwierdzenie przez Trybunał utraty mocy obowiązującej § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r.

3.1. Zdaniem wnioskodawcy: „[w]brew twierdzeniom zawartym w kwestionowanym postanowieniu żaden przepis prawa nie określa, że korekta sprawozdania z wykonania dochodów podatkowych gminy złożona po terminie 30 czerwca roku bazowego, czy jakimś innym terminie nie wywołuje żadnych skutków prawnych i nie może mieć wpływu na wysokość wpłat do lub z budżetu”.

3.1.1. Odnosząc się do powyższych zarzutów wnioskodawcy, Trybunał przypomina, że zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, podstawę do wyliczenia wskaźników G, Gg, P, Pp, W, Ww oraz kwot, o których mowa w art. 21a ust. 1 pkt 3 tej ustawy, stanowią dochody wykazane za rok poprzedzający rok bazowy w sprawozdaniach jednostek samorządu terytorialnego, których obowiązek sporządzania wynika z przepisów o finansach publicznych w zakresie sprawozdawczości budżetowej, z uwzględnieniem korekt złożonych do właściwych regionalnych izb obrachunkowych, w terminie do 30 czerwca roku bazowego. Ponadto w myśl art. 32 ust. 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego podstawę do wyliczenia kwot, o których mowa w art. 21a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 23a ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy, stanowią wydatki wykazane za rok poprzedzający rok bazowy w sprawozdaniach jednostek samorządu terytorialnego, których obowiązek sporządzania wynika z przepisów o finansach publicznych w zakresie sprawozdawczości budżetowej, z uwzględnieniem korekt złożonych

do właściwych regionalnych izb obrachunkowych, w terminie do 30 czerwca roku bazowego.

Wskazany art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego przewiduje zatem termin złożenia korekty sprawozdania budżetowego przez jednostki samorządu terytorialnego. Skutki złożenia korekty sprawozdania po 30 czerwca roku bazowego – jak zresztą zauważa sam wnioskodawca – wynikają z innych przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, m.in. z art. 36 tejże ustawy. Przepis ten reguluje zasady postępowania, w sytuacji gdy jednostka samorządu terytorialnego otrzymała część wyrównawczą, równoważącą lub regionalną subwencji ogólnej w nienależnej wysokości lub dokonała wpłat w niewłaściwej wysokości. Należy jednak zwrócić uwagę na to, że w myśl art. 36 ust. 10 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – w przypadku stwierdzenia, że jednostka samorządu terytorialnego otrzymała część wyrównawczą, równoważącą lub regionalną subwencji ogólnej, w kwocie niższej od należnej lub dokonała wpłat określonych w art. 29, art. 30 i art. 70a tej ustawy, w kwocie wyższej od należnej – jednostce tej nie przysługuje zwiększenie odpowiedniej części subwencji ogólnej lub zmniejszenie wpłat. Co ważne, możliwość taką przewiduje art. 33 ust. 2 i 4 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Jednakże jednostka samorządu terytorialnego może dokonać korekty na podstawie art. 33 tejże ustawy wyłącznie w sytuacji, gdy weryfikacja danych – stanowiących podstawę ustalenia wysokości subwencji oraz wpłat – nastąpiła w okresie między przedstawieniem jednostce samorządu terytorialnego projektu ustawy budżetowej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, a uchwaleniem ustawy budżetowej (art. 33 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego).

3.1.2. Wymaga natomiast podkreślenia, że zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dana jednostka samorządu terytorialnego może zostać zobowiązana do zwrotu nienależnej kwoty części

subwencji ogólnej lub do zapłaty należnej kwoty (wplaconej w zaniżonej wysokości) na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Decyzja taka może zostać wydana do pięciu lat wstecz, licząc od końca roku budżetowego, za który sporządzono sprawozdanie z wykonania budżetu jednostki samorządu terytorialnego, zawierającego dane stanowiące podstawę do wyliczenia wpłat (art. 36 ust. 8 i 9 ustawy). Jak bowiem stanowi art. 36 ust. 1 tejże ustawy, w przypadku gdy ustalona dla jednostki samorządu terytorialnego część wyrównawcza, równoważąca lub regionalna subwencji ogólnej jest wyższa od należnej lub wpłata, o której mowa w art. 29, art. 30 i art. 70a, została ustalona w kwocie niższej od należnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze decyzji zmniejsza o odpowiednie kwoty części subwencji ogólnej w zakresie subwencji na rok budżetowy, zobowiązuje do zwrotu nienależnej kwoty części subwencji ogólnej, czy też zwiększa kwotę wpłat od jednostki samorządu terytorialnego oraz zobowiązuje do zapłaty należnej kwoty – wraz z odsetkami ustalonymi jak dla zaległości podatkowych (art. 36 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego). Jednocześnie zgodnie z art. 36 ust. 7a ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli korekty sprawozdań budżetowych zostaną złożone do właściwych izb obrachunkowych po 30 czerwca roku bazowego, ale przed dniem ogłoszenia ustawy budżetowej – nie nalicza się odsetek.

3.1.3. Mając powyższe na uwadze, Trybunał stwierdza, że po upływie terminu wskazanego w art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego złożenie korekty przez jednostkę samorządu terytorialnego wiąże się z negatywnymi dla niej konsekwencjami. Jednostka samorządu terytorialnego nie będzie miała możliwości zwiększenia odpowiedniej części subwencji ogólnej lub zmniejszenia dokonywanych przez nią wpłat. Prawidłowe są zatem ustalenia Trybunału przedstawione w zakwestionowanym postanowieniu, zgodnie z którymi Rada Miejska nie będzie miała możliwości skorygowania

sprawozdania finansowego za rok 2010 – ze skutkiem uznania nadpłaty z tytułu wpłat na część równoważącą subwencji ogólnej (jak wynikało ze stanu faktycznego sprawy) – gdyż korekty sprawozdania budżetowego nie złożyła w terminie ustawowym przewidzianym w art. 32 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Ustalenia Trybunału nie oznaczają jednak – jak błędnie wywodzi wnioskodawca – że korekty sprawozdań złożone po 30 czerwca roku bazowego nie wywołują żadnych skutków prawnych, ani tym bardziej tego, że nie ma możliwości złożenia korekt sprawozdań po tym terminie.

3.1.4. Zarzuty zażalenia nie zasługują zatem na uwzględnienie.

3.2. Ponadto wnioskodawca, powołując się na art. 36 ust. 8 i 9 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, przekonuje, że „sprawozdania samorządów złożone najpóźniej za rok 2013 mogą i powinny być korygowane oraz ich prawidłowość oceniana w oparciu o rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej, a decyzje Ministra Finansów stosujące to rozporządzenie mogą być wydawane do końca 2018 r. W przypadku wniesienia skargi na takie decyzje do sądu administracyjnego okres stosowania przedmiotowego rozporządzenia przedłuży się o dalsze kilka lat”. Zdaniem wnioskodawcy powyższe świadczy o tym, że zakwestionowany przepis „nie utracił mocy obowiązującej w rozumieniu art. 39 ust. 1 pkt 3 dawnej ustawy o TK, a zatem brak jest przesłanek prawnych dla zastosowania przez Trybunał art. 39 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 tej ustawy”.

3.2.1. W wielu wcześniejszych orzeczeniach Trybunał podkreślał, że przepis obowiązuje w systemie prawa dopóty, dopóki na jego podstawie są lub mogą być podejmowane indywidualne akty stosowania prawa, zaś utrata mocy obowiązującej jako przesłanka umorzenia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym następuje dopiero wówczas, gdy przepis ten nie może być stosowany w żadnej sytuacji faktycznej (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK ZU nr 1/2001, poz. 5). Przedmiotem kontroli mogą stać się bowiem

wszystkie normy obowiązującego prawa. Stwierdzenie to ma istotne znaczenie wówczas, gdy realizacja norm prawnych zawartych w ustawie prowadzi do ich „skonsumowania” (por. wyrok z dnia 14 listopada 2000 r., K 7/00, OTK ZU nr 7/2000, poz. 259).

3.2.2. W związku z powyższym Trybunał przypomina, że zaskarżony w rozpatrywanej sprawie przepis dotyczył sposobu sporządzania sprawozdania jednostkowego z wykonania planu dochodów budżetowych z tytułu podatków, opłat oraz nieopodatkowanych należności budżetowych, pobieranych przez jednostki samorządu terytorialnego w latach 2010–2013. Dane wynikające z tych sprawozdań – z uwzględnieniem ich korekt złożonych do 30 czerwca roku bazowego – stanowiły zaś podstawę wyliczenia wskaźników i kwot, które z kolei służyły ustaleniu wysokości subwencji dla jednostek samorządu terytorialnego oraz wpłat dokonywanych przez nie w danym roku budżetowym (art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego). Rozporządzenie z 2010 r. utraciło moc obowiązującą wraz z wejściem w życie rozporządzenia z 2014 r.

3.2.3. Prawidłowe są zatem ustalenia Trybunału dokonane w postanowieniu o odmowie nadania dalszego biegu, zgodnie z którymi obecnie jednostki samorządu terytorialnego nie mają możliwości zastosowania § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r., gdyż nie mogą skutecznie skorygować sprawozdań z lat 2010–2013. Oznacza to, że § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r., utracił więc moc obowiązującą w rozumieniu art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK.

Trybunał podkreśla jednocześnie, że przedstawione w zażaleniu argumenty nie dadzą się powiązać z zarzutami, jakie stawia Rada Miejska zakwestionowanemu przepisowi. Adresatem powoływanych w zażaleniu przepisów ustawy – tj. art. 36 ust. 8 i 9 ustawy o dochodach jednostek samorządu

terytorialnego – jest bowiem minister właściwy do spraw finansów publicznych, nie zaś jednostki samorządu terytorialnego. Jak wynika z art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 36 ust. 10 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, złożenie korekty sprawozdania budżetowego po 30 czerwca roku bazowego wyłącza możliwość żądania przez jednostki samorządu terytorialnego zwiększenia odpowiedniej części subwencji ogólnej lub zmniejszenia dokonywanych przez nie wpłat. Rada Miejska nie może tym samym powoływać się na obowiązywanie zakwestionowanego przepisu, w sytuacji gdy – zważywszy na zarzuty formułowane pod adresem tego przepisu – nie może go zastosować.

3.2.4. Zarzuty zażalenia nie zasługują zatem na uwzględnienie.

3.3. Rada Miejska kwestionuje również ustalenia Trybunału, zgodnie z którym w sprawie nie zachodzi konieczność wydania przez Trybunał orzeczenia mającego zapewnić ochronę konstytucyjnych wolności i praw, mimo utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu.

3.3.1. Jak przekonuje wnioskodawca: „[o]drzucenie przez TK koncepcji, że wolności i prawa określone w rozdziale II ustawy zasadniczej mogą być odnoszone również do jednostek samorządu terytorialnego działających w sferze dominium, powoduje w konsekwencji ograniczenie ochrony przysługującej ich mieszkańcom, którzy ze względu na – potencjalnie niezgodne z Konstytucją – uszczuplenie wolności i praw jednostek samorządu terytorialnego nie będą mogli w pełni korzystać ze swoich wolności i praw konstytucyjnych”. Wnioskodawca dowodzi przy tym, że zakwestionowany przepis „ma bezpośredni oraz istotny wpływ na sytuację finansową Gminy Nowe Warpno, a zatem również na poziom realizacji praw i wolności mieszkańców gminy, choćby w tak kosztownej dziedzinie jak edukacja przedszkolna i szkolna wraz z dowozami uczniów w tym niepełnosprawnych, czy pomoc społeczna”.

3.3.2. Należy zauważyć, że Rada koncentruje się w zażaleniu na polemice z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 25/10, w którym Trybunał

uznał, że gmina jako osoba prawna prawa publicznego, sprawując władzę publiczną, nie korzysta z zagwarantowanych osobie fizycznej (w ograniczonym zakresie także osobie prawnej prawa prywatnego) konstytucyjnych wolności i praw (rozdział II ustawy zasadniczej). Powołuje się przy tym na stanowiska prezentowane w zdaniach odrębnych do tego wyroku. Wnioskodawca nie bierze jednak pod uwagę tego, że wyrok z dnia 13 marca 2013 r. (K 25/10, OTK ZU nr 3/A/2013, poz. 27) jest – pomimo zgłoszonych do niego zdań odrębnych – orzeczeniem pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego. Wyraża ono pogląd prawny, którym są związane pozostałe składy orzekające, a od którego odstąpić może – w myśl art. 44 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o TK z 2015 r. – wyłącznie Trybunał w pełnym składzie. W związku z tym wyrok ten kształtuje orzecznictwo Trybunału w sprawach zainicjowanych wniesieniem wniosku przez jednostkę samorządu terytorialnego.

3.3.3. Trzeba również podkreślić, że w rozpatrywanej sprawie – jak trafnie ustalił Trybunał – nie zachodzi konieczność ochrony konstytucyjnych wolności i praw na podstawie art. 39 ust. 3 ustawy o TK. Rada Miejska nie ma bowiem możliwości skutecznego złożenia korekty sprawozdania za 2010 r., która umożliwiłaby uznanie nadpłaty wpłat na cześć wyrównawczą subwencji ogólnej (por. pkt 3.1 uzasadnienia).

Co istotne, wnioskodawca w zażaleniu w ogóle nie odniósł się do tych ustaleń Trybunału. W szczególności nie uprawdopodobnił, że wydanie orzeczenia o § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r. jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw, o których mowa w art. 39 ust. 3 ustawy o TK. Takimi argumentami nie są ogólne twierdzenia przedstawione w zażaleniu, np. to, że zakwestionowany przepis „ma bezpośredni oraz istotny wpływ na sytuację finansową Gminy Nowe Warpno (...)”, „od pozostałych zasobów finansowych gminy [innych niż subwencja oświatowa, dotacja z budżetu państwa] w znacznym stopniu zależy, czy możliwe jest rzeczywiste zapewnienie

przez instytucje gminne realizacji praw obywatelskich w zakresie edukacji, opieki nad niepełnosprawnymi i pomocy rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej (...)"'. Nie spełniają one wymogu uzasadnienia formułowanych przez wnioskodawcę zarzutów z powołaniem dowodów na ich poparcie (art. 32 ust. 4 ustawy o TK).

3.3.4. Zarzuty zażalenia nie zasługują więc na uwzględnienie.

4. Biorąc pod uwagę powyższe, Trybunał podtrzymuje stanowisko zawarte w zaskarżonym postawieniu o niedopuszczalności wydania orzeczenia w zakresie zbadania zgodności § 3 ust. 1 pkt 11 lit. b instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia z 2010 r. ze wskazanymi wzorcami kontroli, z uwagi na utratę mocy obowiązującej przepisu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.